

EMILY DICKINSON

1695

*Mert magány az űr meg a tér,
És a tenger magány –
Mert magány a balál, de mind
Társnak tűnik, ha már
Ismersz másik magányt,
Mi zajló egyedüllét –
A magának maradt lélek
Véges végtelenjét.*

1741

*Hogy nem jöhet vissza sosem –
Ettől édes az élet.
Azt binni, amit nem hiszünk
Nem vigasz, nem ígéret.*

*Ha lesz is akkor valami,
Csak passzív lobogás –
Ha vágybatsz valami után,
Ellenkezőre vágysz.*

1571

*Lassú a Szél –
Lassú a Tenger –
Késnek a Hullámtarajok!*

315

*Elbabrál Lelkeden,
Mint Kulccsal a Zenész
Mielőtt elkezd játszani –
Fokonként bővöl – és
Merev Természeted
Lágy Kalapácsütéssel
Messziről csépeleli –*

*Közel jön – fellopakszik –
Lélegzeted lelassul –
És tiszta lesz Agyad –
Aztán – egyetlen – Mennydörgéssel
Lelked skalpolja meg –*

*Mikor Erdőt ragad a Szél –
A Világ – hangot sem ad –*

1287

*Egy órát enged
Az Élet – élnünk –
Milyen sok – függ – milyen
kevés Tőlünk*

*Rövid az Élet –
Egy órát kaptunk –
Milyen sok múlik – milyen
Kevés – rajtunk*

G. ISTVÁN LÁSZLÓ FORDÍTÁSA

HEATHER CAHOON

A prérifarkas és a kereszt

(COYOTE AND THE CROSS)

I.

*Amikor a nyugat beáradt a világ
közepébe, a világ visszahúzódott
bizonyos feketerigók karcsú vállaira rajzolt
súlyos mézsárga vonalakba és
skarlát foltokba.*

*Bár a valóság a történetek sebeit
nyersre dörzsöli, mígnem a magától értetődés
lecsupaszított csontjai maradnak csupán.*

*Miközben csatázunk ebben a gömbalakú légburokban,
rájövünk, hogy a történetek nem különböznek*